

Umelý potrat a duše politikov

Jozef Domin

1. októbra 2019 ✚ Cirkev ✚ Potraty

Desivá realita masového vraždenia nenarodených detí, v súčasnom svete, kladie pred katolíckych politikov závažnú úlohu – za každú cenu sa pokúsiť zastaviť, alebo aspoň spomaliť tento proces. Doba, ktorá sa však vymkla z kľbov, vyprodukovala nový typ „katolíckeho“ politika, ktorý síce o sebe tvrdí, že je katolíkom, často aj praktizujúcim, ale morálku a učenie Cirkvi nerešpektuje. Na ospravedlnenie svojho postoja využíva vieroučný chaos, ktorý sa v Cirkvi za posledných šesťdesiat rokov udomácnil a ktorý umožňuje rôzne interpretácie pevných noriem cirkevného učenia.

Počínanie týchto politikov, obzvlášť vtedy ak sa jedná o zločin potratu, je však krajne neuvážené. Nejde o to, že by im hrozil nejaký trest zo strany dnešného sveta a štátu, tam je ich pozícia neotrasiteľná. Problémy nastanú pravdepodobne až po ich prechode zo sveta viditeľného do sveta neviditeľného, následkom úmrtia. Politici by sa zrejme nemali utešovať partikulárnymi interpretáciami cirkevnej náuky, z úst rôznych liberálnych kňazov a biskupov, pretože zodpovednosť za interpretáciu, pri takej evidentnej veci ako je zabitie nenarodeného dieťaťa, nespočíva len na klére ale na všetkých katolíkoch, ktorí boli oboznámení s učením Cirkvi. Vyhovárať sa na to, že nejaký kňaz alebo biskup mi to povedal inak, by znamenalo popierať rozum a slobodnú vôľu. Rozum nám hovorí, že klérus nemá právo svojvoľne vykladať učenie Cirkvi, je zaviazaný tradíciou a slobodná vôľa nás (aj politikov) robí zodpovednými za naše rozhodnutia.

Čo hovorí katechizmus?

Katechizmus katolíckej Cirkvi hovorí jasnou rečou:

„Ľudský život treba absolútne rešpektovať a chrániť už od chvíle počatia. Ľudskej bytosti už od prvej chvíle jej jestvovania treba priznať práva osoby, medzi ktorými je nedotknuteľné právo každej nevinnej bytosti na život. ‚Skôr, než som ťa utvoril v matkinom živote, poznal som ťa, skôr, než si vyšiel z lona, posvätil som ťa‘ (Jer 1, 5). ‚Moje údy neboli utajené pred tebou, keď som vznikol v skrytosti, utkávaný v hĺbinách zeme‘ (Ž 139, 15).

Cirkev už od prvého storočia učila, že každý vyvolaný potrat je morálne zlo. Toto učenie sa nezmenilo. Ostáva nemenné. Priamy potrat, to znamená chcený ako cieľ alebo ako prostriedok, závažne protirečí morálnemu zákonu: ‚Nezabiješ zárodok potratom, ani neusmrtiš novonarodené dieťa.‘ (Didaché 2, 2; SC 248, 148). ‚Boh... Pán života, zveril ľuďom vznešenú úlohu chrániť život, čo sa má uskutočňovať spôsobom dôstojným človeka. Život treba teda chrániť s najväčšou starostlivosťou už od počatia; potrat a vražda novonarodeného dieťaťa sú ohavnými zločinmi‘ (DRUHÝ Vatikánsky koncil, past. konšt. Gaudium et spes o Cirkvi v súčasnom svete, 51; EV 1/1483).

Formálna (vedomá a dobrovoľná, a **nie iba materiálna**) spolupráca pri potrate je ťažký hriech. **Cirkev trestá tento zločin proti ľudskému životu kánonickým trestom exkomunikácie. ‚Kto**

zapríčiní potrat, ktorý skutočne nastane, upadne do exkomunikácie uloženej vopred vynesným rozsudkom (CIC kán. 1398), „samým činom spáchania deliktu“ (CIC kán. 1314) a za podmienok stanovených právom (porov. CIC kan. 1323 – 1324).

Čo hovorí magistérium?

„Neodňateľné právo každého nevinného ľudského jednotlivca na život je konštitutívnym prvkom občianskej spoločnosti a jej zákonodarstva: „Občianska spoločnosť i politická moc musia uznávať a rešpektovať neodňateľné práva osoby. Práva človeka nezávisia ani od jednotlivcov, ani od rodičov a nie sú ani koncesiou zo strany spoločnosti a štátu. Patria k ľudskej prirodzenosti a sú vlastné ľudskej osobe vďaka stvoriteľskému činu, v ktorom má osoba svoj pôvod. Medzi týmito základnými právami treba v tomto ohľade pripomenúť právo na život a telesnú neporušiteľnosť každej ľudskej bytosti od chvíle počatia až po smrť. Vo chvíli, keď pozitívny zákon zbavuje nejakú skupinu ľudských bytostí ochrany, ktorú im má občianske zákonodarstvo poskytnúť, štát popiera rovnosť všetkých pred zákonom. Keď štát nedáva svoju moc do služieb práv všetkých občanov a najmä tých najslabších, sú tým ohrozené samotné základy právneho štátu. Ako dôsledok rešpektovania a ochrany, ktoré treba priznať ešte nenarodenému dieťaťu už od chvíle jeho počatia, má zákon stanoviť primerané trestné sankcie za každé úmyselné porušenie jeho práv“ (KONGREGÁCIA PRE NÁUKU VIERY, inštr. *Donum vitae*, 22.2.1987, 3; EV 10/1242nn)“.

Politici a exkomunikácia

Citát z katechizmu sa vzťahuje na všetkých pokrstených katolíkov. K tým nepochybne patria aj tí katolíci, ktorí sa zaoberajú politikou. Tým, že v zákonodarných orgánoch schvaľujú alebo podporujú také zákony, ktoré umožňujú umelý potrat, stávajú sa spoluzodpovednými za tieto úkony a teda zrejme sa na nich vzťahuje aj exkomunikácia so všetkými následkami, ktoré z toho vyplývajú. K nim patrí aj nemožnosť prijímania sviatostí.

K typickej ukážke tohto druhu katolíckeho politika, patrí guvernér štátu New York Andrew Cuomo, ktorý podporil obludný zákon umožňujúci zabiť nenarodené dieťa počas celého tehotenstva! Prijatie súčasného zákona nazval „historickým víťazstvom Newyorčanov a našich progresívnych hodnôt“ a na oslavu tejto udalosti nariadil naružovo vysvietiť hornú časť mrakodrapu One World Trade Center. Ťažko si už môžeme predstaviť dôvod, pre ktorý by tento politik nemal byť exkomunikovaný.

Jeho prípad nie je samozrejme ojedinelý. V minulosti hlasovalo až 63 „katolíckych“ poslancov v americkej Snemovni reprezentantov za zachovanie financovania pro-potratovej organizácie Planned Parenthood. K veľkým hviezdám „katolíckej“ pro-potratovej scény patrí aj Nancy Pelosiová, ktorú musel ešte v roku 2009 napomenúť sám pápež, aké je morálne učenie Cirkvi a aké sú jej povinnosti. Bezvýsledne. Podobne tomu bolo už v roku 1984 v prípade viceprezidentky Geraldine Ferrarovej.

Ani v Európe a na Slovensku sa často necítia byť nominálni katolíci, vykonávajúci politické funkcie, viazaní cirkevnou mravoukou. Keď treba hlasovať čo i len za sprísnenie zákona o interupciách, tak nachádzajú množstvo výhovoriek pre vlastnú nečinnosť alebo dokonca pre aktivitu smerovanú na podporu týchto zákonov. Spomeňme si len na nedávne hlasovanie o zákone obmedzujúcom potraty, v Národnej rade SR, kde aj poslanci navštevujúci sv. omše a chodiaci na sv. prijímanie nemali problém hlasovať proti zákonu.

Čo hrozí exkomunikovaným?

Byť exkomunikovaným to nie je otázka spoločenskej prestíže alebo hanby pred svetom. Exkomunikáciou sa človek vystavuje riziku večného zatratenia. Najprv sa pozrime na to čo je to exkomunikácia:

Exkomunikácia je spolu s interdiktom najťažším trestom, aký katolícka Cirkev pozná. Exkomunikáciou sa trestajú niektoré zvlášť ťažké hriechy. Exkomunikovaná osoba nesmie prijímať sviatosti a vykonávať niektoré cirkevné úkony. Rozhrešenie od exkomunikácie môže podľa cirkevného práva udeliť len pápež, miestny biskup, alebo kňazi, ktorým oni dali splnomocnenie. V prípade nebezpečenstva smrti ktorýkoľvek kňaz, aj keď nemá právomoc sponedať, môže rozhrešiť od každého hriechu a od každej exkomunikácie.

V katolíckej Cirkvi sa rozlišuje exkomunikácia vyhlasovaná predstaveným (exkomunikácia *ferendae sententiae*) a exkomunikácia nastupujúca bez rozhodnutia predstaveného (exkomunikácia *latae sententiae*).

Exkomunikácia *ferendae sententiae* :

Prvá forma exkomunikácie sa vyskytuje v prípadoch, kde je exkomunikácia len jedným z možných trestov a vzniká až potom, keď je vyhlásená.

Exkomunikácia *latae sententiae* :

Druhá forma nadobúda platnosť okamžite po vykonaní daného skutku, bez ohľadu na to, či vojde vo známosť, alebo zostane zatajený.

Človek nachádzajúci sa v ťažkom hriechu, pokiaľ v ňom aj zomrie bez ľútosti, veľmi pravdepodobne smeruje na cestu do zatratenia. Ak sa jedná o exkomunikáciu *latae sententiae* a dotýčny aj s vedomím, že porušil prikázania Cirkvi, ale nikto o tom verejne nevie, chodí na sv. prijímanie, tak pácha svätokrádež a jeho ťažké hriechy sa tým znásobujú.

Vždy je šanca oľutovať

Večné a nemenné učenie svätej katolíckej Cirkvi je záväzná pre každého. Trest za jeho nedodržanie si tiež každý ponese sám. Preto vyhováranie sa na nejakú efemérnu autoritu, či už svetskú alebo nebodaj cirkevnú nebude na mieste. Na Poslednom súde všetky nenarodené a zavraždené deti budú svedčiť (hrozné si predstaviť tú scénu) proti aktérom svojho zabitia, aj tým najodľahlejším. Krv nevinného volá do Neba o pomstu a Boh je spravodlivý, ale prísny sudca.

Všetci politici by si mali uvedomiť, že kým sú na svete, tak je ešte šanca sa zachrániť. Treba sa vyspovedať, oľutovať a viac už nehrešiť.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/umely-potrat-a-duse-politikov/>